

животъ, събра се отново съ другари, отъ които по-рано бѣ го откъснала жена му, и нагледъ стана другъ човѣкъ.

Той бѣ изслужилъ вече за пенсия и това развързваше още повече ржцетъ му. Откритъ по характеръ, напълно честенъ къмъ себе си и другитѣ, той говорѣше откровенно това което мислѣше, колкото и да бѣше то неприятно за събеседника. Естествено, така той си спечелваше озлобени неприятели, но за това пъкъ приятелитѣ му толкова по-силно го ценѣха.

Рѣзкиятъ му характеръ го отчужди същевременно и отъ мнозина близки роднини. Тѣ искаха да го оженятъ пакъ и ту му загатваха, ту открито му заговаряха за това. Но Черногоровъ, цѣлъ разтреперанъ, пламналъ, рѣзко отсичаше, като съ нокъ.

— Стига, стига! Който изгори веднажъ не влиза втори пътъ въ огъня...

И така, той туряше точка на този неприятенъ разговоръ. Самъ за себе си Черногоровъ бѣ решилъ отдавна — никога вече.

III

И все пакъ, единъ день той се ожени повторно. Отъ смъртта на първата му жена, ренивата Василка, бѣха изминали седемъ години. Въ това време Илия, братъ му, замина за Америка, а майка му почина трагично, премазана отъ трамвай и той остана самъ въ кжщи. Навѣрно това и напредналата възраст го накараха да се реши, върѣки лошия споменъ отъ първия семеенъ животъ.

Сватбата стана въ провинцията, въ кжщата на булката, дългогодишна учителка. Като прекараха нѣколко седмици въ малкия балканси градецъ, тѣ се прибраха дома въ столицата.